

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení, konaném dne 23. února 2015 v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Boučka a přísedících Danuše Strejcové a Vojtěcha Soukupa, t a k t o:

Obžalovaná

H [redacted] **J** [redacted] ,

nar. [redacted], bytem [redacted],

se podle § 226 písm.b) trestního řádu **zprošťuje** obžaloby pro skutek, že

dne 15. 1. 2013 v Plzni s Ing. L [redacted] K [redacted] jako pronajímatelem uzavřela

jako jednatelka a společnice obchodní společnosti [redacted] s.r.o., jménem této obchodní společnosti jako nájemce dohodu o ukončení smluvního vztahu založeného nájemní smlouvou č. 01/2012 ze dne 5.9.2012, kterou pronajímatel pronajal nájemci budovu hotelu „[redacted]“ č.p. 1 postaveného na parcele st.p. [redacted] o výměře 835 m² a přilehlá krytá parkovacích stání na parcele č. [redacted] o výměře 346 m², a to se všemi právy a povinnostmi, součástmi a příslušenstvím, to vše nemovitosti postavené na parcelách v k.ú. Řasnice, obec Řasnice, okres Prachatice, zapsané na LV č. [redacted] pro výše uvedené k.ú. a obec Řasnice, okres Prachatice, u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Prachatice,

a jako jednatelka a společnice obchodní společnosti [REDAKCE], spol. s r.o., která následně změnila obchodní firmu na [REDAKCE] s.r.o., nájemní smlouvu č. 01/2013 se stejným předmětem nájmu,

s vědomím a srozuměna s tím, že tak zmaří možnost, aby předmět nájmu využila obchodní společnost [REDAKCE] s.r.o., k realizaci svého předmětu podnikání, kterým je výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 a 3 živnostenského zákona a umožní jeho využití obchodní společností [REDAKCE] spol s r.o., ke stejnému předmětu činnosti,

č í m ž m ě l a s p á c h a t

trestný čin zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2 trestního zákoníku.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškozená společnost [REDAKCE] s.r.o. se sídlem [REDAKCE], IČ [REDAKCE] odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Krajský soud v Plzni již jednou v této věci meritorně rozhodl rozsudkem ze dne 16. července 2014, č.j. 5 T 2/2014-448, když uznal obžalovanou vinnou shora uvedeným trestným činem a uložil jí trest odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu jednoho roku. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30. prosince 2014, sp.zn. 9 To 54/2014 byl tento rozsudek zrušen a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Vrchní soud shledal, že krajský soud nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí zejména se nezabýval otázkou společenské škodlivosti z hlediska subsidiarity trestní represe a zásady ultima ratio. V této souvislosti uložil krajskému soudu doplnit dokazování o zprávy Krajského úřadu Jihočeského kraje a Domova Kunšov s.r.o., podrobným šetřením o činnosti [REDAKCE] s.r.o., výslech obžalované, doklady o leasingu vozidla Hyundai Tuscon, vyslechnout k tomu svědka B [REDAKCE].

Z důkazů, provedených v hlavním líčení byl zjištěn shora uvedený skutkový stav.

Obžalovaná k věci obsáhle vypověděla jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení. Nepopřela, že jako jednatelka společnosti [REDAKCE] s.r.o. (dále jen Z [REDAKCE]) uzavřela dohody, uvedené ve výroku rozsudku. Na svou obhajobu uvedla, že si sice uvědomovala, že je jednatelkou této společnosti, o právní úpravě společnosti s ručením omezeným však mnoho nevěděla. Nezná příslušné zákony, upravující podnikání, před vstupem do této společnosti neměla žádné podnikatelské zkušenosti. Uvedeného jednání se dopustila proto, že pan B [REDAKCE] dal jasně najevo, že nehodlá v podnikání této společnosti pokračovat, v tomto směru jí poslal email a také jí to osobně sdělil. Obžalovaná však měla připravený projekt sociálních služeb, chtěla jej realizovat, a proto dále jednala bez jeho

vědomí. B. se choval tak, že obžalovaná nabyla dojem, že společnost už nemá dalšího jednatele a proto novou smlouvu uzavřela bez jeho vědomí. Dále uvedla, že všechny peníze, které byly ať už panem B. či jí vloženy do společnosti, byly použity na její činnost, ona žádnou částku nepoužila pro svojí potřebu. Současná forma podnikání v objektu hotelu S. v Řasnici je odlišná, nejedná se o sociální služby, jde o penzion pro seniory. K vozidlu Hyundai Tuscon uvedla, že jej prosadil svědek B., byl to asi jeho sen. Používal ho pouze on, obžalovaná s ním nejela ani jednou. Používala ho i jeho manželka, byl to takový jejich rodinný vůz.

Ve věci byla provedena celá řada důkazů, které prokazují vinu obžalované.

Svědék B. potvrdil, že obžalované vypověděla bez jeho vědomí nájemní smlouvu 01/2012 a uzavřela na předmětný objekt jménem jiné obchodní společnosti novou smlouvu, čímž společnosti Z. znemožnila další podnikání a využívání nemovitosti. Svědek připustil, že existuje možnost, že vystoupí ze společnosti, ale společnost bude pokračovat s cílem, pro který byla založena. Nikdy jí však nesdělil, že fakticky končí jak společník a jednatel společnosti. Při opakované výpovědi v hlavním líčení se vyjádřil k vozidlu Hyundai Tuscon. Uvedl, že ten byl zakoupen z peněz společnosti, respektive z těchto peněz byla uhrazena akontace a leasingové splátky. Vůz byl zakoupen za 175.000,-- Kč, užíval jej převážně on. Musel zakoupit terénní vůz, neboť domov se nacházel v horském terénu.

Proces změn ve smluvních vztazích, týkajících se objektu hotelu S., potvrdil i svědek K.

V hlavním líčení byly ještě vyslechnuty svědkyně M. a V., jejich výpovědi jsou však málo významné z hlediska posouzení viny obžalované. Obě svědkyně se především vyjadřovaly k osobní charakteristice obžalované či svědka B. a k jejich podnikatelským schopnostem.

Z listinných důkazů vyplývá, že dne 5. 9. 2012 v Plzni uzavřel Ing. I. K. jako pronajímatel s obchodní společností , s. r. o., jako nájemcem nájemní smlouvu č. 01/2012. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do 30. 10. 2022. Předmětem nájmu byl hotel , č. p. 1, postavený na parcele st. p. o výměře 835 m², přilehlá krytá parkovací stání na parc. č. o výměře 346 m², a to se všemi právy a povinnostmi, součástmi a příslušenstvím, to vše nemovitosti postavené na parcelách v k. ú. Řasnice, obec Řasnice, okres Prachatice, zapsaných na LV č. pro výše uvedené k. ú. a obec Řasnice, okres Prachatice u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, katastrální pracoviště Prachatice. Účelem nájmu bylo ubytování, stravování, provozování výukových, pobytových a společenských akcí, provoz restaurace, fyzických a právnických osob a služeb s tím související (čl. 121).

Dne 15. 1. 2013 v Plzni uzavřel Ing. I. K. jako pronajímatel a obchodní společnost , s. r. o., zastoupená jednatelkou společnosti H. J., jako nájemce dohodu o ukončení smluvního vztahu. Obě smluvní strany se dohodly, že k datu 15. 1. 2013 se ukončuje nájemní vztah založený nájemní smlouvou č. 01/2012 ze dne 5. 9. 2012 (čl. 126).

Dne 15. 1. 2013 v Plzni uzavřel Ing. I. K. jako pronajímatel a obchodní společnost , spol. s r. o., zastoupená jednatelkou H. J., jako nájemce

nájemní smlouvu č. 01/2013. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou, počínaje dnem 15. 1. 2013 do 30. 10. 2022. Předmětem nájmu byl hotel „[REDAKCE]“ č. p. 1, postavený na parcele st. p. [REDAKCE] o výměře 835 m², přilehlá krytá parkovací stání na parc. č. [REDAKCE] o výměře 346 m², a to se všemi právy a povinnostmi, součástmi a příslušenstvím, to vše nemovitosti postavené na parcelách v k. ú. Řasnice, obec Řasnice, okres Prachatice, zapsaných na LV č. [REDAKCE] pro výše uvedené k. ú. a obec Řasnice, okres Prachatice u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, katastrální pracoviště Prachatice. Účelem nájmu bylo ubytování, stravování, provozování výukových, pobytových a společenských akcí, provoz restaurace, fyzických a právnických osob a služeb s tím související (čl. 128).

Z výpisů z obchodního rejstříku založených ve spise vyplývá, že obchodní společnost [REDAKCE], s. r. o. byla zapsána do obchodního rejstříku 2. 8. 2012, předmětem jejího podnikání byly výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 Živnostenského zákona a jejími jednatelem jsou H. [REDAKCE] J. [REDAKCE] a M. [REDAKCE] B. [REDAKCE], přičemž jménem společnosti jedná a podepisuje každý jednatel samostatně. Společníky této společnosti jsou H. [REDAKCE] J. [REDAKCE], jejíž obchodní podíl činí 50%, a M. [REDAKCE] B. [REDAKCE], jehož obchodní podíl činí 50% (čl. 228)

Dne 19. 2. 1991 byla do obchodního rejstříku zapsána obchodní společnost [REDAKCE], s. r. o.. Předmětem jejího podnikání jsou pronájem a půjčování věcí movitých a výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 Živnostenského zákona. Od 8. 1. 2013 je jedinou jednatelkou této společnosti H. [REDAKCE] J. [REDAKCE]. Jmenovaná je jedinou společnicí uvedené obchodní společnosti (čl. 201).

Z výše uvedených důkazů je patrné, že obžalovaná byla v době uzavření nové nájemní smlouvy 01/2013 jednatelkou obou obchodních společností a že předmět podnikání obou společností se částečně shodoval.

Notářským zápisem ze dne 26. 7. 2012 byla založena společnost s ručením omezeným [REDAKCE] s.r.o. (čl. 232). Touto smlouvou byly upraveny práva a povinnosti jednatele a společníka. V čl. XI byl výslovně upraven zákaz konkurence v rozsahu, uvedeném v § 136 obchodního zákoníku.

Z emailu ze dne 14. 1. 2013, který odeslal svědek B. [REDAKCE] obžalované vyplývá, že svědek nehodlá dále investovat do firmy a sděluje, že buď do firmy vstoupí investor nebo je nutné činnost firmy ukončit a neprohlubovat další dluhy. Tento důkaz však rozhodně nelze považovat za relevantní listinu, které by byla způsobilá ke změnám v obchodní společnosti a opravňovala obžalovanou se domnívat, že svědek B. [REDAKCE] již není jednatelem společnosti Z. [REDAKCE].

Otázka financování služebního vozidla Hyundai Tuscon je dostatečně objasněna jak na základě výpovědi obžalované a svědka B. [REDAKCE], tak z výpisů z účtu společnosti Z. [REDAKCE].

Ze zprávy Krajského úřadu Jihočeského kraje (čl. 481) vyplývá, že společnost [REDAKCE] s.r.o. je registrovaným poskytovatelem sociálních služeb a zdravotních služeb. Statutárním orgánem společnosti je obžalovaná J. [REDAKCE]. Naopak společnost [REDAKCE] s.r.o. není dosud registrovaným poskytovatelem sociálních služeb. Původně za tuto společnost jednala obžalovaná, pozdější jednání vedla už jako jednatelka společnosti D. [REDAKCE].

Ze zprávy společnosti D [REDAKCE] s.r.o. (čl. 485) vyplývá, že svědek B [REDAKCE] byl výkonným ředitelem od 1. 5. 2013 do 30. 6. 2014. Poté dostal výpověď z důvodu zrušení místa výkonného ředitele.

Z těchto důkazů je patrné, že obžalovaná nadále aktivně pokračuje v podnikání v oblasti sociálních a zdravotních služeb. Naopak společnost Z [REDAKCE] jejímž jednatelem je stále svědek B [REDAKCE], takovou činnost nevyvíjí.

Soud dospěl k závěru, že obžalovaná naplnila svým jednáním po objektivní i subjektivní stránce všechny zákonné znaky trestného činu zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2 trestního zákoníku, když jako členka orgánu dvou podnikatelů se stejným předmětem činnosti v úmyslu opatřit jinému prospěch, uzavřela smlouvy na úkor jednoho z podnikatelů. V tomto případě se jedná o typický příklad tzv. selftradingu. Obžalovaná jako jednatelka společnosti [REDAKCE] s.r.o. bez vědomí dalšího jednatele vypověděla stávající nájemní smlouvu na nemovitost, které jako místo podnikání a jako jednatelka jiné společnosti [REDAKCE] s.r.o. (později [REDAKCE] s.r.o.) uzavřela novou nájemní smlouvu na stejný objekt. Obě výše uvedené společnosti se fakticky měly zabývat obdobným předmětem podnikání. Soud nepovažuje za podstatné, zda se jednalo fakticky o sociální služby, jejichž obsahem byla péče o seniory či pouhý penzion pro seniory. Smlouvy byly uzavřeny na úkor společnosti Z [REDAKCE] které tak byla fakticky znemožněna činnost, pro kterou byla založena. Obžalovaná naopak opatřila takovým jednáním prospěch společnosti [REDAKCE] s.r.o.. Pojem prospěch nelze v tomto případě vykládat pouze jako prospěch finanční. V daném případě prospěch spočívá v tom, že společnost D [REDAKCE] získala do nájmu objekt, který mohl začít sloužit naplnění jejího předmětu podnikání. Už vůbec nelze na tento pojem pohlížet tak, že prospěch (finanční) nezískala obžalovaná. Materiální škoda není pojmovým znakem skutkové podstaty trestného činu zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2 trestního zákoníku, který nehovoří ani o obohacení pachatele. V tomto směru je argument obhajoby irelevantní. K subjektivní stránce jednání obžalované je třeba uvést, že nelze přijmout její obhajobu, že neznala právní normy, související s podnikáním. Obžalovaná především podepsala společenskou smlouvu o založení společnosti Z [REDAKCE] ve které jsou mimo jiné upraveny práva a povinnosti společníků a jednatelů. Je zde také ustanovení o zákaz u konkurence, které odkazuje na ustanovení § 136 obchodního zákoníku. Z něj mimo jiné vyplývá, že jednatel nesmí vykonávat činnost jako statutární orgán nebo člen statutárního nebo jiného orgánu jiné právnické osoby se stejným nebo s obdobným předmětem podnikání, ledaže jde o koncern. Toto ustanovení je zcela srozumitelné a jasné. Obžalovaná tedy jednala nejméně v úmyslu nepřímém, když musela vědět, že svým jednáním může porušit zájem, chráněný trestním právem a pro případ, že se tak stane, s tím musela být srozuměna. Obecně lze konstatovat, že nelze porušovat právní normy a poté se dovolávat jejich neznalosti.

Formální znaky výše uvedeného trestného činu tedy byly nepochybně naplněny. Soud však dospěl k závěru, že jednání obžalované nedosáhlo takové míry společenské škodlivosti, aby bylo možno jej podřadit pod normy trestního práva. Podle § 12 odst. 12 trestního zákoníku platí, že trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Z toho plyne, že trestní represe, tj. prostředky trestního práva, je možné v konkrétní věci použít jen tehdy, když jde o společensky škodlivé jednání a uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu nepostačuje. Takto

definovaným principem „ultima ratio“ je zajištěno, aby prostředky trestního práva byly používány zdrženlivě, především tam, kde jiné právní prostředky selhávají nebo nejsou efektivní. Tím je vyjádřena funkce trestního práva jako krajního prostředku ve vztahu k ostatní deliktní právní úpravě (správněprávní, občanskoprávní, obchodněprávní apod.). Z uvedeného vyplývá, že trestnými činy mohou být pouze závažnější případy protispolečenských jednání, a to podle zásady, že tam, kde postačí k regulaci prostředky správního nebo civilního práva v širším slova smyslu, jsou trestněprávní prostředky nejen nadbytečné, ale z principu právního státu také nepřípustné. Ochrana majetkových vztahů má být v první řadě uplatňována prostředky občanského a obchodního práva a teprve tam, kde je taková ochrana neúčinná, a kde k porušení občanskoprávních vztahů svou intenzitou dosahuje zákonem předepsané společenské škodlivosti, je na místě uvažovat o odpovědnosti trestní. Byl to právě svědek M. B., kdo neměl zájem dále společně v této oblasti podnikat a fakticky celý projekt sociální péče o seniory ohrozil. Přitom tato je potvrzována e-mailem M. B. ze dne 14.1.2013, jehož autentičnost tento nepopírá a v zásadě i samotnou výpověď tohoto svědka, zejména z přípravného řízení a další e-mailovou korespondencí s obžalovanou. Také z výpovědí svědků S. T., R. P., J. M., N. M., R. V. a V. Z. vyplývá, že to byla obžalovaná, kdo měl zájem domov pro seniory jako sociálně prospěšnou instituci vybudovat, zatímco svědek M. B. preferoval především zisk z tohoto podnikání, o čemž by svědčilo i zakoupení vozidla Hyundai Tuscon společností Z. který měl výhradně využívat on, jakož i skutečnost, že poté, co z podnikání neplynul zisk, o něj ztratil zájem. To, že to byla výhradně obžalovaná, kdo chtěl v této oblasti péče o seniory podnikat, svědčí i zpráva Odboru sociálních věcí a zdravotnictví Krajského úřadu Jihočeského kraje. Soud nakonec přihlédl i k tomu, že obžalovaná se předmětného jednání dopustila až poté, co svědek B. projevil vůli podnikání ukončit.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že jednání obžalované při existenci formálních znaků trestného činu nedosahuje ani společenské škodlivosti typické pro dané trestné činy, není proto trestným činem soud ji podle § 226 písm.b) trestního řádu zprostil obžaloby.

Poškozená společnost s.r.o. se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ve výši 778.883,-- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 26. 6. 2014 do zaplacení. Protože byla obžalovaná zproštěna obžaloby, soud ji odkázal na řízení občanskoprávní, aniž by zkoumal oprávněnost nároku co do důvodu a výše.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze.

Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro

nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený má možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění obžalovaného z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Plzni dne 23. února 2015

Mgr. Tomáš Bouček, v.r.
předseda senátu
Krajského soudu v Plzni

Za správnost vyhotovení:
Olga Harmáčková